

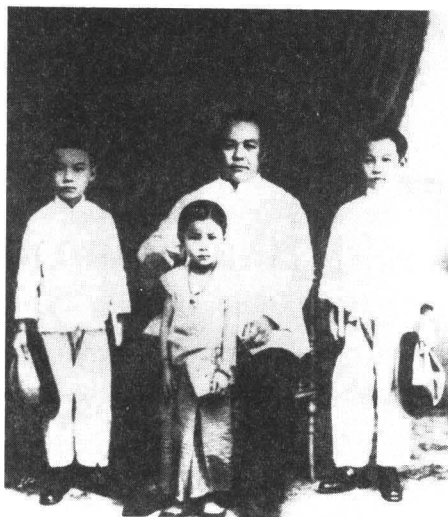
เสียดายโอกาส

วันนั้นผมตื่นแต่เช้ามีด แต่รู้สึกว่าจะไปใช้ หนาว ๆ ร้อน ๆ คิดว่าจะไม่ไปโรงเรียน ตามปกติผมมักจะฝันไปโรงเรียนเสมอแม้ว่าจะเจ็บป่วยเล็กน้อย เช่น ตาแดง คางทูม บางครั้งไปโรงเรียนแล้วครูเคยไล่ให้กลับบ้าน เพราะเกรงว่าจะติดเพื่อนนักเรียนอื่น ๆ

ที่เล่ามาข้างต้นและจะเล่าต่อไปนั้นเป็นเรื่องประมาณเกือบ ๔๐ ปีแล้ว เวลานั้นผมอายุประมาณสิบขวบเศษ ๆ

เมื่อผมล้างหน้าล้างตาเสร็จ ก็ปรากฏว่าบิดาของผมตื่นก่อนแล้ว บิดาของผมป่วยเป็นผีที่หลังอยู่หลายวัน ตามปกติท่านควรจะอยู่ในมุ้ง แต่เช้ามีดวันนั้นท่านก็ตื่นเช้า พอเห็นผมเข้าท่านก็รู้สึกดีใจ เรียกว่า “ป่วย ไปซื้อโจ๊กให้กินหน่อยเถิด”

บ้านเราอยู่ที่ตรอกกวานิช ะหว่างตลาดน้อยกับวัดปทุมคงคา ถ้าไปซื้อโจ๊กต้องเดินไปสำเพ็ง แม้แต่โรงเรียนผมก็ตั้งใจจะไม่ไปแล้ว ถ้าจะไปซื้อโจ๊กให้เถิด ต้องผลัดผ้าโสร่งที่นุ่งอยู่เป็นนุ่งกางเกง ต้องใส่เสื้อใหม่ ต้องเดินไปลิบห่านาที่ เดินกลับมาลิบห่านาที่ ใครจะไป ? ทั้งตัวเราเองก็ตระครันตะครอไม่ใคร่สบายอยู่แล้ว ผมอดเอื้อนอยู่ เดี๋ยว



เด็กชายป๊วย (ซ้ายสุด)
กับพ่อ (นายชา)
พี่ชาย (กำพล อิงภากรณ์)
และน้องสาว (ระเบียบ
ยุทธวงศ์) ที่ร้านถ่ายรูปเล่าจั้น
ต. ตลาดน้อย พระนคร
เมื่อประมาณ ๗๐ ปีก่อน

ทำไมไม่ใช้คนอื่น ทำไมมาใช้ผมอยู่คนเดียว

บิดาของผมไม่พูดอะไร ท่านเป็นคนที่ไม่ช่างพูดเป็นปกติอยู่แล้ว แม้แต่จะถูกลูกก็ไม่อยากพูด ผมคิดไปคิดมา เต็มใจทั้งที่ต้องไปซื้อใจให้หน่อย แต่ได้กระบิดกระบวนอยู่แล้วตั้งครึ่งชั่วโมง และก่อนจะออกเดินทางไปซื้อที่สำเพ็งก็ต้องแสดงฤทธิ์ด้วยการทำหน้าที่เจ้าหน้าออกกระพืดกระเฟียดให้เป็นที่ประจักษ์

บ่ายวันนั้น บิดาของผมนอนหลับไปได้สักหนึ่งชั่วโมง หมอก็มาเยี่ยม คล่าดูชีพจร บิดาของผมสิ้นลมไปแล้ว

ทุกวันนี้ ผมยังเสียดายโอกาสในวันสุดท้ายแห่งชีวิตของบิดา ผม ท่านให้โอกาสผมรับใช้ท่าน แต่ผมไม่ได้รับโอกาสนั้นด้วยหน้าขึ้นตาบาน กลับทำให้ขุนหมองใจท่าน ข้อแก้ตัวใด ๆ ฟังไม่ขึ้นทั้งสิ้น รวมทั้งข้ออ้างว่าไม่ใคร่สบาย

นักศึกษาที่รับผิดชอบในการจัดพิมพ์ เศรษฐศาสตร์อนุสรณ์ ปี ๒๕๐๘ นี้ มาเร่งรัดให้ผมเขียนเรื่องให้ “อนุสรณ์” แปลว่า “ความ

รำลึก” ความรำลึกเรื่องแรกที่แล่นสู่สมอง คือ เรื่องที่เล่ามาให้อ่านในตอนข้างต้นนี้

นักศึกษาที่รักทั้งหลาย โอกาสในชีวิตของเรามีน้อยนัก ถ้าพลาดโอกาสไปจะเสียดายจนตาย เพราะในชีวิตน้อยนักที่เราจะสอบแก้ตัวได้ ไม่เหมือนเราสอบที่มหาวิทยาลัย

วัยที่เราศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเป็นวัยที่ดีที่สุดในชีวิตของมนุษย์ทั้งชายและหญิง วัยหนุ่มวัยสาวเป็นวัยที่ขึ้นบาน กำลังวังชาก็แข็งแกร่ง สติปัญญาก็เฉียบแหลมที่สุดในอายุขัย พวกเราเพิ่งพ้นวัยเด็กมา และวัยเด็กนั้นก็ทุเรศเพราะไม่เตียงสา และพวกเราก็ยังไม่มีบรรลุถึงวัยผู้ใหญ่ วัยผู้ใหญ่ั้นทุเรศเพราะมีเรื่องกวนใจต้องรับผิดชอบจุกจิก การประกอบอาชีพก็เต็มไปด้วยอุปสรรครกใจ ไฉนเล่าเราจะปล่อยโอกาสแห่งวัยหนุ่มสาวให้ล่องผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ อีกไม่ช้าเราหวังจะได้รับยกย่องเป็นเศรษฐศาสตร์บัณฑิต เราได้ถือโอกาสรับและแสวงหาวิชาความรู้ที่จริงที่แน่นแฟ้นสมกับที่จะเป็นบัณฑิตจริง ๆ หรือ ? หรือเราจะเกาะโซดให้นำชื่อบัณฑิตมาสู่เรา โดยภายในสมองของเราคงอยู่ มีแต่ความท่องจำบวกด้วยโซด ? เราได้ถือโอกาสหรือเปล่าที่จะฝึกฝนความคิดของเราด้วยการอ่าน การฟัง การคิดทบทวนและการสร้างพลังแห่งความคิดของมนุษย์ขึ้นแก่ตัวเรา ? เราจะถือโอกาสหรือไม่ที่จะปักเข็มแห่งความคิดของเราไปสู่ทิศแห่งธรรมะ ซึ่งเป็นทิศเดียวที่มีความสว่างแห่งชีวิตและเกียรติ ? เรามีเครื่องมือพร้อมในวัยนี้ เรามีโอกาสเดียว...เสียดายโอกาส